

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudkyň Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. a Mgr. Hany Ptáčkové v právní věci žalobce: **Mgr. J.H.**, bytem ■■■, zastoupen Ing. Ladislavem Kubickou, daňovým poradcem se sídlem Rokycanova 1929, Sokolov, proti žalovanému: **Finanční úřad pro Liberecký kraj**, se sídlem Tř. 1. Máje 97, Liberec, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 3. 2016, č. j. 283681/16/2604-00460-506584,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Finančního úřadu pro Liberecký kraj ze dne 10. 3. 2016, č. j. 283681/16/2604-00460-506584, se pro nezákonnost zrušuje a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení 11 228 Kč, k rukám Ing. Ladislava Kubici, daňového poradce se sídlem Rokycanova 1929, Sokolov, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Žaloba

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí, kterým žalovaný (dále též „správce daně“) nevyhověl námitce žalobce proti úkonu žalovaného spočívajícímu ve vrácení přeplatku 325 Kč.

Žalobce uvedl, že podáním ze dne 23. 5. 2015 žádal o vrácení vratitelného přeplatku na dani z nemovitostí ve výši 832 Kč za zdaňovací období roku 2012, 2013 a 2014. Žalovaný však posoudil podání žalobce jako námitku podle § 159 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“), čímž žalobce zkrátil o možnost podat proti rozhodnutí žalovaného odvolání podle § 155 odst. 4 daňového řádu, a vystavil žalobce riziku, že až bude žádat o vrácení přeplatku, může již marně uplynout lhůta stanovená v § 155 odst. 7 daňového řádu. Žalobce odkazoval na rozsudek zdejšího soudu ze dne 2. 3. 2016, č. j. 59 Af 21/2015-24, v němž soud žalovanému doporučil vydat výzvu k odstranění vad podání, aby byl obsah

podání ze dne 23. 5. 2015 postaven najisto.

Žalobce namítal, že v námitce specifikoval důvod vzniku vyššího přeplatku než vrácených 325 Kč. Tvrdil, že mu nebyl řádně doručen platební výměr ze dne 10. 10. 2012, který mu měl být doručen dne 23. 10. 2012 vložení do poštovní schránky. Upozorňoval na to, že k uvedenému datu měl zřízení datovou schránku, proto měl žalovaný doručovat veškeré písemnosti do této datové schránky. Pokud nedošlo k řádnému doručení platebního výměru, nebyla daň z nemovitosti za rok 2012 zákonným způsobem vyměřena, a tedy ani splatná, a veškeré platby žalobce od tohoto okamžiku jsou vratitelným přeplatkem.

Žalobce proto navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí zrušil, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a žalovanému uložil nahradit mu náklady řízení.

II. Vyjádření žalovaného

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný konstatoval, že neměl žádné pochybnosti o obsahu podání ze dne 23. 5. 2015. Dle žalovaného žalobce žádal o vrácení přeplatku na dani z nemovitostí za zdaňovací období roku 2012 ve výši 500 Kč, nikoliv pouze 325 Kč. Částku 500 Kč žalobce uhradil jako pokutu za opožděné tvrzení daně, která však byla následně zrušena. Výzva k odstranění pochybností tak dle žalovaného nebyla na místě. Obsahem námitky byl podle žalovaného také podnět k přezkumu platebních výměrů z roku 2013, 2014 a 2015. Žalovaný zdůraznil, že se řídil názorem zdejšího soudu, který vyslovil v rozsudku ze dne 2. 3. 2016, č. j. 59 Af 21/2015-24, a své rozhodnutí srozumitelně odůvodnil v souladu s § 102 odst. 2 a odst. 3 daňového řádu. K chybnému doručení do poštovní schránky žalovaný uvedl, že platební výměr na daň z nemovitostí na rok 2012 ze dne 10. 10. 2012 byl doručen žalobci dne 23. 10. 2012 vložení do poštovní schránky. Žalovaný tehdy z technických důvodů neprovedl ověření existence datové schránky a o její existenci se dozvěděl až z odvolání žalobce ze dne 24. 7. 2015. Vzhledem k tomu, že nedošlo k řádnému doručení platebního výměru na daň z nemovitostí na rok 2012, podal žalovaný podle § 121 odst. 3 daňového řádu podnět k přezkumu vyměřené daně z nemovitostí za zdaňovací období roku 2013, 2014 a 2015. Po přezkumu byla daň z nemovitostí za tato období zvýšena na částku 1017 Kč. Žalovaný zdůraznil, že podle § 148 daňového řádu je lhůta pro stanovení daně lhůtou prekluzivní. Lhůta pro stanovení daně z nemovitostí za zdaňovací období roku 2012 skončila dne 2. 2. 2015. Žalovaný akceptoval výši žalobcem zaplacené daně (657 Kč), zároveň však již nemohl platební výměr na daň z nemovitostí z roku 2012 zrušit právě z důvodu prekluze. Vratitelným přeplatkem tedy takto vyměřená daň být nemůže. Vyměřené daně z nemovitostí za zdaňovací období roku 2013, 2014 a 2015 také nejsou vratitelnými přeplatky, neboť bylo provedeno přezkumného řízení a výše daně byla změněna. Došlo tedy k řádnému vyměření daně za tato zdaňovací období. Žalovaný proto navrhoval, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítnul.

III. Skutečnosti vyplývající ze správního spisu

Dne 16. 7. 2012 vyzval správce daně žalobce k podání daňového přiznání k dani z nemovitostí na zdaňovací období roku 2012. Výzva byla doručena prostřednictvím poskytovatele poštovních služeb.

Dne 10. 10. 2012 správce daně vydal platební výměr na daň z nemovitostí na rok 2012, daň byla vyměřena podle pomůcek ve výši 832 Kč. V odůvodnění platebního výměru žalovaný uvedl, že do 31. 1. 2012 měl žalobce povinnost podat daňové přiznání, které však

nebylo podáno ani ve lhůtě stanovené výzvou k jeho podání. Z doručky vyplývá, že platební výměr byl vložen do poštovní schránky žalobce dne 23. 10. 2012.

Součástí správního spisu jsou dále platební výměry na daň z nemovitostí na rok 2013 a 2014 ve výši 832 Kč. Složenky byly doručeny na poštovní adresu žalobce a žalobcem uhrazeny, každá ve výši 832 Kč. Daň z nemovitostí na zdaňovací období roku 2015 byla stanovena hromadným předpisným seznamem a zaslána na poštovní adresu žalobce, daň ve výši 832 Kč byla žalobcem uhrazena.

Dne 9. 2. 2015 vydal správce daně platební výměr na pokutu za opoždění tvrzení daně z nemovitostí na zdaňovací období roku 2012 ve výši 500 Kč. Proti tomuto platebnímu výměru se žalobce odvolal. Správce daně odvolání plně vyhověl. Konstatoval, že prověřil tvrzení žalobce o podání daňového přiznání na daň z nemovitostí na rok 2012 a zjistil, že toto podání bylo správcem daně doručeno na podatelnu dne 17. 1. 2012, ale bylo vyhodnoceno jako chybné a nebylo dále zpracované. Správce daně o této skutečnosti žalobce neinformoval, a proto se žalobce domníval, že podal řádné daňové přiznání.

Dne 23. 5. 2015 bylo žalovanému doručeno podání nazvané „námitka žalobce proti úkonu správce daně při placení daní“. V tomto podání žalobce konstatoval, že dne 22. 5. 2015 obdržel od správce daně přeplatek ve výši 325 Kč. Žalobce namítal, že správce daně pochybil, když coby přeplatek nevrátil žalobci všechny platby, které uhradil na domnělou daň z nemovitostí počínaje zdaňovacím obdobím roku 2012. Žalobce poukazoval na to, že správce daně mylně považoval daň z nemovitostí za stanovenou ve výši 832 Kč platebním výměrem ze dne 11. 10. 2012, tento platební výměr však nebyl žalobci nikdy doručen.

Rozhodnutím ze dne 24. 6. 2015, č. j. 879829/15/2604-00460-506584, správce daně dle § 159 odst. 3 daňového řádu námitce nevyhověl. Svůj postup zdůvodnil tím, že platební výměr na daň z nemovitostí na rok 2012 byl žalobci doručen dne 23. 10. 2012 vložení do poštovní schránky. Protože v dalších zdaňovacích obdobích nedošlo ke změně okolností rozhodných pro vyměření daně, nemusel správce daně žalobci výsledek vyměření oznamovat platebním výměrem. Na stejnou adresu pak byly žalobci doručeny i složenky s daňovou povinností na rok 2013 a 2014, žalobce je uhradil v předepsané výši.

Odvolací finanční ředitelství vydalo na základě podnětu žalovaného z důvodu pochybností o správnosti zdanění nemovitostí žalobce dne 12. 10. 2015 rozhodnutí o nařízení přezkoumání rozhodnutí, kterými byla vyměřena daň z nemovitých věcí na zdaňovací období roku 2013, 2014 a 2015.

Dne 17. 12. 2015 žalovaný změnil daňovou povinnost žalobce - daň z nemovitostí na zdaňovací období roku 2013, 2014 a 2015 na částku 1017 Kč.

Proti rozhodnutí o námitce ze dne 24. 6. 2015, č. j. 879829/15/2604-00460-506584, byla podána žalobcem žaloba ke správnímu soudu. Zdejší soud o žalobě rozhodl rozsudkem ze dne 2. 3. 2016, č. j. 59 Af 21/2015-24, jímž rozhodnutí žalovaného pro vady řízení zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V odůvodnění rozsudku zdejší soud mimo jiné uvedl: „... *odůvodnění rozhodnutí, jak bylo správcem daně koncipováno, odpovídá spíše tomu, že uplatněnou námitku správce daně posuzoval nikoli ve vztahu k vrácení 325 Kč, ale podle konkrétních skutečností, které v ní žalobce uváděl. Tedy jako požadavek žalobce na vrácení přeplatku na dani z nemovitostí ve výši 832 Kč počínaje zdaňovacím obdobím roku 2012. Takový postup by ostatně odpovídal § 70 odst. 2 daňového řádu, podle kterého správce daně*

podání posuzuje podle skutečného obsahu a bez ohledu na to, jak je označeno. Jestliže se správce daně v odůvodnění rozhodnutí vyjadřoval jedině k tomu, z jakých skutkových a právních důvodů považuje daň z nemovitostí za zdaňovací období roku 2012 za pravomocně stanovenou a žalobcem řádně uhrazenou v předepsané výši 832 Kč na základě platebního výměru ze dne 10. 10. 2012, a to i za následující zdaňovací období roku 2013 a 2014, ve své podstatě odůvodnil, proč žalobci v požadované výši nevznikl vratitelný přeplatek. Správce daně však pominul, že ustanovení § 155 daňového řádu podrobně upravuje postup, jak má správce daně naložit s žádostí daňového subjektu o vratitelný přeplatek. Zamítavé rozhodnutí správce daně, jímž žádosti daňového subjektu o vrácení přeplatku nevyhovuje, musí podle § 155 odst. 4 daňového řádu obsahovat odůvodnění, jehož podstatou bude právě sdělení důvodů, pro které vratitelný přeplatek v požadované výši na daném konkrétním osobním daňovém účtu nevznikl. Proti negativnímu rozhodnutí o žádosti o vrácení vratitelného přeplatku je podle § 155 odst. 4 věta první daňového řádu přípustné odvolání ve lhůtě 15 dnů (na rozdíl od negativního rozhodnutí o námitce podle § 159 odst. 4 daňového řádu).“ Závěrem soud dodal: „... pokud bude mít správce daně pochybnosti o tom, jestli podáním ze dne 23. 5. 2015 žalobce vyjádřil nesouhlas s vrácením 325 Kč nebo žádal ve své podstatě o vrácení vratitelného přeplatku na dani z nemovitostí ve výši 832 Kč za rok za zdaňovací období 2012, 2013 a 2014, bude na místě využít postup podle § 74 odst. 2 daňového řádu.“

Žalovaný znovu posoudil žalobcovo podání ze dne 23. 5. 2015 jako námitku, kterou podle § 159 odst. 3 daňového řádu napadeným rozhodnutím ze dne 10. 3. 2016, č. j. 283681/16/2604-00460-506584, zamítl. Konstatoval, že předepsáním daňové povinnosti za zdaňovací období roku 2012 ve výši 832 Kč vznikl na osobním daňovém účtu daně z nemovitostí nedoplatek ve výši 175 Kč, neboť žalobce dne 1. 6. 2012 uhradil na tento účet pouze částku 657 Kč. Daňové povinnosti za rok 2013 a 2014 uhradil žalobce ve správné výši a včas. Dne 9. 2. 2015 byl žalobci vystaven platební výměr na pokutu za opožděné tvrzení daně ve výši 500 Kč. Tento platební výměr byl však k odvolání žalobce zrušen. Vzhledem k tomu, že žalobce pokutu ve výši 500 Kč zaplatil, vznikl mu podle § 154 odst. 2 daňového řádu vratitelný přeplatek ve výši 325 Kč, který mu byl vrácen dne 22. 5. 2015. Podle § 154 odst. 1 daňového řádu je přeplatek částka, o kterou úhrn plateb na kreditní kartě osobního daňového účtu převyšuje úhrn předpisů a odpisů na debetní straně osobního daňového účtu. K námitce, že platební výměr ze dne 11. 10. 2012 nebyl žalobci nikdy doručen, žalovaný uvedl, že platební výměr byl v souladu s § 47 odst. 5 daňového řádu doručen do poštovní schránky žalobce dne 23. 10. 2012.

IV. Právní posouzení

Podáním žaloby bylo u zdejšího soudu zahájeno řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“). Napadené rozhodnutí je soud povinen přezkoumat v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. v rozsahu a z hlediska uplatněných žalobních bodů, přitom vychází ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu podle § 75 odst. 1 s. ř. s.

Podle § 154 odst. 1 daňového řádu se přeplatkem rozumí částka, o kterou úhrn plateb a vrátek na kreditní straně osobního daňového účtu převyšuje úhrn předpisů a odpisů na debetní straně osobního daňového účtu.

Daňovému subjektu může být vrácen pouze tzv. vratitelný přeplatek upravený v § 155 daňového řádu. Vratitelný přeplatek se vrací buď na základě žádosti daňového subjektu, nebo pokud tak stanoví zákon (§ 155 odst. 2 daňového řádu). K žádosti o vratitelný přeplatek

vydává správce daně podle § 155 odst. 4 daňového řádu rozhodnutí. Proti tomuto rozhodnutí o vratitelném přeplatku je možné podat do 15 dnů od jeho doručení odvolání.

Námitka podle § 159 odst. 1 daňového řádu je tradičním opravným prostředkem proti úkonu správce daně při placení daní (nejde-li o rozhodnutí, u kterého zákon připouští odvolání). Správce daně námitku posoudí a rozhodne o ní postupem podle § 159 odst. 3 daňového řádu. Vyhoví-li správce daně námitce zcela, svůj úkon zruší. V takovém případě se rozhodnutí o námitce neodůvodňuje. Vyhoví-li správce daně námitce pouze částečně, napadený úkon změní nebo zjedná nápravu jiným způsobem. Pokud správce daně námitce nevyhoví, námitku rozhodnutím zamítne a negativní rozhodnutí o námitce odůvodní.

Spor je v nynější věci veden o to, jaký postup měl správce daně za daných skutkových okolností volit vůči žalobci ohledně jeho podání ze dne 23. 5. 2015 nazvaného „námitka proti úkonu správce daně při placení daní“.

Podle § 70 odst. 2 daňového řádu se podání posuzuje podle skutečného obsahu a bez ohledu na to, jak je označeno. Požadavek tohoto ustanovení daňového řádu, dle něhož obsah převažuje nad nesprávným označením, plně koresponduje s tím, co Nejvyšší správní soud judikoval v podmínkách zákona o správě daní a poplatků v rozsudku ze dne 14. 10. 2005, č. j. 7 Afs 71/2005-74, publikovaném pod č. 819/2006 Sb. NSS, kde uvedl, že podle § 21 odst. 5 tohoto zákona *„je pro řízení rozhodující obsah podání, i když je nesprávně označeno. Z podání musí být patrné, kdo je činí, čeho se týká a co se navrhuje. Z citovaného ustanovení vyplývá, že při posuzování procesního úkonu je rozhodující jeho obsah a nikoliv to, jak je označen. To platí i v případě, že procesní úkon nebyl nijak označen. Tato zásada však platí jen tehdy, je-li úkon účastníka určitý a srozumitelný nebo má-li potřebné náležitosti. Neumožňuje-li úkon jednoznačný závěr o tom, co jím účastník vyjádřil, je třeba v souladu s § 21 odst. 7 zákona o správě daní a poplatků účastníka vyzvat, aby odstranil vady podání. Posouzení procesního úkonu podle jeho obsahu však neumožňuje, aby finanční úřad určitému a srozumitelnému úkonu přikládal jiný než účastníkem sledovaný smysl, „domýšlel“ obsah podání nebo z jeho obsahu činil nevyplývající závěry.“*

V podání ze dne 23. 5. 2015 nazvaném „námitka proti úkonu správce daně při placení daní“ žalobce namítal, že správce daně pochybil, když coby přeplatek nevrátil žalobci všechny platby, které uhradil na domnělou daň z nemovitostí počínaje zdaňovacím obdobím roku 2012, a poukazoval na to, že správce daně mylně považoval daň z nemovitostí za stanovenou ve výši 832 Kč platebním výměrem ze dne 11. 10. 2012, který však nebyl žalobci nikdy doručen. Žalovaný v napadeném rozhodnutí vysvětloval, proč považoval daň z nemovitostí za zdaňovací období roku 2012 za pravomocně stanovenou platebním výměrem ze dne 10. 10. 2012, a to i za následující zdaňovací období roku 2013 a 2014. Již ve svém předchozím zrušujícím rozsudku ze dne 2. 3. 2016, č. j. 59 Af 21/2015-24, však zdejší soud upozornil žalovaného na to, že tak ve své podstatě odůvodňuje, proč žalobci v požadované výši nevznikl vratitelný přeplatek, pomíjí přitom ale ustanovení § 155 daňového řádu, které podrobně upravuje postup, jak má správce daně s žádostí daňového subjektu o vratitelný přeplatek naložit.

Zdejší soud dospěl k závěru, že v daném případě neexistovaly zásadní pochyby o tom, co podání žalobce ze dne 23. 5. 2015 vyjadřuje. Rozpor mezi označením a obsahem podání tak bylo možné překlenout na základě § 70 odst. 2 daňového řádu. Žalovaný měl podání posoudit podle jeho skutečného obsahu jako žádost o vratitelný přeplatek, bez ohledu na to, jak bylo označeno. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 5. 2014, č. j. 9 Afs

24/2013-33, Nejvyšší správní soud uvedl: „Ust. § 70 odst. 2 daňového řádu vychází ze zásady materiální pravdy. Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem, že smyslem § 70 odst. 2 daňového řádu je především to, aby podatel neutrpěl újmu jen v důsledku toho, že podání nesprávně označil, tj. jedná-li se pouze o ryze formální vadu podání, která neznamená překážku pro určení klíčových obsahových náležitostí (srov. komentář k § 70 in Baxa, J. a kol. Daňový řád. Komentář. I. díl. Praha : Wolters Kluwer, a. s., 2011, s. 374 až 375; případně komentář k § 37 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu [ten ve své druhé větě obsahuje stejnou normu jako § 70 odst. 2 daňového řádu] in Vedral, J. Správní řád. Komentář. 2. vyd. Praha : BOVA POLYGON, 2012, s. 480).“ Pokud žalovaný posuzoval žalobcovo podání podle jeho nesprávného označení, tedy jako námitku v režimu § 159 daňového řádu, zkrátil žalobce na právu podat proti zamítavému rozhodnutí správce daně, jímž žádosti daňového subjektu o vrácení přeplatku nevyhověl, odvolání.

V. Závěr soudu a náklady řízení

Soud z uvedených důvodů napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost dle § 78 odst. 1 s. ř. s. V souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. soud vyslovil, že se věc vrací k dalšímu řízení žalovanému, který bude v dalším řízení podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vysloveným právním názorem soudu vázán.

Ve věci soud rozhodoval, aniž nařídil ústní jednání, v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., když žalobce ani žalovaný ve stanovené lhůtě soudu nesdělili nesouhlas s takovým postupem.

Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. věta první má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení. Ve věci byl úspěšný žalobce, má tak právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení.

Ty byly v jeho případě tvořeny zaplaceným soudním poplatkem za žalobu ve výši 3 000 Kč a odměnou a náhradou hotových výdajů jeho zástupce. Odměna zástupce činí za dva úkony právní služby (převzetí věci a podání žaloby) v hodnotě 3 100 Kč za jeden úkon [§ 1 odst. 1, § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu] celkem částku 6 200 Kč. Náhrada hotových výdajů se pak sestává z paušální částky 600 Kč (2 x 300 Kč dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu). Protože je daňový poradce plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se nárok o částku odpovídající této dani, která činí 1 428 Kč. Soud uložil žalovanému, aby náhradu nákladů řízení v celkové výši 11 228 Kč uhradil žalobci k rukám jeho právního zástupce, v přiměřené lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1

s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 19. června 2017

Mgr. Lucie Trejbalová,
předsedkyně senátu